

а всичко друго му било все едно. Муцунката му била цѣла нацапана съ прѣстъ, медъ, листа и мрѣтви пчели. Въобще ималъ много красива външность! Лапитѣ му били така изцапани съ медъ и гнило дърво, че се изпозалепили, и той си разпервалъ ноктитѣ и пакъ ги прибиралъ, като не знаелъ, какво да прави съ тѣхъ. Но много му се спѣло и нѣмалъ време да се занимава съ своята външность. Той едва успѣлъ да се настани между два голѣми корена, пѣхналъ зацапаната си муцуна между лепкавитѣ си лапи и веднага захъркалъ.

— А какъ е излѣзълъ следъ това отъ трапа? — попита Боби, който не обичаше навика на вуйчо си да не довършва разказитѣ си.

— Ей така, на — измѣкналъ се! — отговори вуйчо Енди. Нима ти мислишъ, че мечкитѣ обичатъ да стоятъ на едно мѣсто? Азъ пѣкъ мисля, че е време вече да излѣземъ и ние оттукъ. Не чувамъ вече брѣмчене; струва ми се, че пѣтътъ ни е свободенъ.

Изцапани съ земя, съ подути лица и криви, но весели усмивки, нашитѣ пленници излѣзоха на открито и съ удоволствие се протегнаха. Но когато вуйчо Енди погледна Боби и после себе си, усмивката му стана кисела.

— Страхувамъ се, че Билъ добре ще ни се посмѣе, когато се върнемъ дома, — каза той.